

востната младость, която, безъ тѣзи предзапазванія е готова вынѣгы да хвъркне на крылѣтъ на Времето..,

Идоменей, очарованъ отъ думытъ на Ментора, слушалъ бы го много време, ако не быхъ дошли да му напомнѣхъ за едно жертвоприношеніе, което щѣше да принесе на Юпитера. Телемахъ и Менторъ го послѣдовахъ обиколены отъ множество народъ който съ тщаніе и любопытство гледаше на тѣзи двама чужденцы. Салентиницъ говоряхъ помежду си: „Тѣзи двама человѣци сѫ различаватъ много помежду си! Младыйтъ е живостенъ и пріятенъ; сичкитъ прелести на хубостъта и на младостъта сѫ пръснѣти по лицето и тѣлото му: но тѣзи хубостъ не е мекощава нито женственна: ако и да е еще въ нѣжныя цвѣтъ на младостъта, но вижда са ъкъ, силенъ, затвърдѣлъ въ трудоветъ. Онзи другъйтъ, ако и много пѣреминжлъ, не е еще никакъ изгубилъ силитъ си; физюномията му изъ найнапредъ са показва помалко горда и лицето му нетолкось привлекателно, но когато са взрете въ него отъ поблизу, открывать са подъ простотата му бѣльзи на добродѣтель и мѣдростъ съ едно необыкновенно благородство. Когато боговетъ слѣзохъ на земята за да са сберѣтъ съ смъртнитъ, безъ сумнѣніе сѫ земали таквици образи на странници и пѣтници.“

Между туй стигватъ въ храма на Юпитера, който Идоменей, потомокъ на тогози бога бѣ украсилъ съ голѣмо великолѣпие. Той бѣ обыколенъ съ двоенъ редъ стѣлпове отъ пъстъръ мраморъ. Главитъ имъ бѣхъ сребръни: сичкитъ храмъ бѣ съзиданъ отъ мраморъ съ барельефи които представляхъ преобразяваньето на Юпитера въ быкъ, похищеніе на Европа, инейното преминуванье въ Критъ посрѣдъ волнитъ които са виждахъ честувахъ Юпитера, ако и да бѣ странно преобразенъ. Изобразено бѣше послѣ рожденietо и дѣтинството на Миноса, и найподиръ когато този мѣдрыйтъ царь, въ преминжлъ възрастъ, давалъ закони на сичкия островъ за да го направи за сѣкоги благополученъ. Телемахъ съгледа еще тамъ поглавнитъ събитія на обсадата на Троя въ които Идоменей бѣ добилъ слава на велиъ военачалникъ. Помежду тѣзи представлениа на сраженія, той потърси баща си; позна го като държеше отъ